

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Viktora Kučery a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **V. V. T.**, zast. Mgr. Markem Eichlerem, advokátem se sídlem Nekázanka 20, Praha, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 3, Praha, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 24. 6. 2025, č. j. 54 A 30/2023-67, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

- I. Návrh žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **s e z a m í t á .**
- II. Žalobci **s e u k l á d á** zaplatit ve lhůtě **3 (tří) dnů** od právní moci tohoto usnesení soudní poplatek (podle zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů) za návrh na přiznání odkladného účinku ve správním soudnictví, který činí podle položky č. 20 sazebníku soudních poplatků částku

1000 Kč.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Praze (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 21. 3. 2023, č. j. MV-39449-4/SO-2023. Tímto rozhodnutím žalovaná zamítla jeho odvolání a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 23. 12. 2022, č. j. OAM-2625-25/ZR-2019, kterým byla podle § 87l odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 30. 6. 2023 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zrušena platnost stěžovatelova povolení k trvalému pobytu, protože stěžovatel nepobýval na území ČR déle než 2 po sobě jdoucí roky, a byla stanovena lhůta k vycestování z území ČR v délce 30 dnů.

[2] Společně s podáním kasační stížnosti požádal stěžovatel o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). V návrhu na jeho přiznání uvedl, že je otcem tří nezletilých občanů České republiky (F. Z., D. Z. a K. Z.), žije v ČR již 30 let a v případě

návratu do Vietnamu by jen těžko hledal uplatnění a obživu. Dále stěžovatel odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, z níž dovozoval, že by mu mělo být umožněno zůstat na území ČR po dobu řízení o kasační stížnosti, aby nebylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces.

[3] Žalovaný se k návrhu na přiznání odkladného účinku v soudem stanovené lhůtě nevyjádřil.

[4] Podle § 107 s. ř. s. nemá kasační stížnost odkladný účinek, Nejvyšší správní soud (NSS) jej však může na návrh stěžovatele přiznat, přitom se užije přiměřeně § 73 odst. 2 s. ř. s., podle kterého lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[5] Je třeba zdůraznit, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti tam, kde kasační stížnost nemá odkladný účinek ze zákona, je mimořádným institutem, kterým Nejvyšší správní soud prolamuje před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není případně jako celek zákonným postupem zrušeno. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pouze pro případy, které zákonodárce vyjádřil v § 73 odst. 2 s. ř. s.

[6] Po zhodnocení důvodů uvedených stěžovatelem a okolností projednávané věci dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nejsou v daném případě splněny.

[7] Ve smyslu výše uvedeného je možnost přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podmíněna kumulativním naplněním dvou objektivních podmínek. To znamená, že kasační stížnosti lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy má stěžovatel, jenž musí konkretizovat, jakou újmu by pro něj znamenal výkon nebo jiné právní následky napadeného rozhodnutí, z jakých konkrétních okolností to vyvozuje, a uvést její intenzitu (např. usnesení NSS ze dne 20. 6. 2019, č. j. 1 As 171/2019-48). Břemeno tvrzení i břemeno důkazní tak nese stěžovatel. Návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti musí být dostatečně individualizovaný a podepřený konkrétními důkazy (viz usnesení NSS z 30. 1. 2012, č. j. 8 As 65/2011-74), přičemž stěžovatelem tvrzená a prokazovaná újma musí být závažná a reálná, nikoli pouze hypotetická a bagatelní (viz usnesení NSS ze dne 3. 10. 2017, č. j. 9 Afs 275/2017-20). Přiznání odkladného účinku má místo jen tam, kde jeho nezbytnost převáží nad obecným požadavkem právní jistoty opírající se o pravomocná rozhodnutí orgánů veřejné moci.

[8] Stěžovatel v návrhu na přiznání odkladného účinku zdůrazňoval především délku pobytu na území ČR a otcovství ve vztahu ke třem občanům ČR. Nejvyšší správní soud konstatuje, že své otcovství k nezletilým dětem stěžovatel žádným způsobem nedokládá a obsah soudního spisu závěru, že je stěžovatel otcem jmenovaných dětí, nenásvědčuje. Ze soudního spisu, potažmo z napadeného rozsudku, vyplývá, že stěžovatel ve správním řízení

pokračování

otcovství vůbec nezmiňoval a zjištěno ani nebylo (navzdory pobytové kontrole na hlášené adrese pobytu stěžovatele); v řízení o žalobě sice již stěžovatel tvrdil, že je otcem tří nezletilých občanů ČR, svá tvrzení ovšem nedoložil. Za takové situace zdejšímu soudu nezbyvá než konstatovat, že své otcovství stěžovatel neosvědčil, a neunesl tedy své důkazní břemeno. Nad rámec nezbytného odůvodnění zdejší soud podotýká, že již o obdobném návrhu stěžovatele rozhodoval ve věci vedené pod sp. zn. 5 Azs 223/2024, ve které vyšlo najevo, že děti, které stěžovatel považuje za své (ač své otcovství ani v odkazované věci neprokázal), většinu roku pobývají ve Vietnamu, kde také chodí do školy.

[9] Samotná délka pobytu na území ČR nezakládá důvod pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Sice může poukazovat na vytvoření širokých sociálních a kulturních vazeb, žádné konkrétní vazby však stěžovatel nepopisuje ani nedokládá a soudu ani nejsou známy. Povšechné tvrzení o délce pobytu tedy nepředstavuje konkrétní a individualizované tvrzení o závažné a reálné újmě, která stěžovateli v případě nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti hrozí.

[10] Pokud jde o názor stěžovatele, že má být přiznán odkladný účinek kasační stížnosti, aby bylo učiněno zadost jeho právu na spravedlivý proces, je nutno konstatovat, že v tomto ohledu stěžovatel neuvádí žádné specifické okolnosti, které by měly svědčit o tom, že je jeho fyzická přítomnost v ČR po dobu řízení o kasační stížnosti nutná, a jeho obecná tvrzení (či přesněji řečeno blíže nekomentované citace dřívější judikatury NSS) tedy nemohou být důvodem pro přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 16. 6. 2020, č. j. 8 Azs 339/2019-38, č. 4039/2020 Sb. NSS).

[11] Vzhledem k výše uvedenému má Nejvyšší správní soud za to, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, jak byly shora popsány, nejsou splněny. Stěžovatelův návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti tedy podle § 107 s. ř. s. ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. zamítl. Tím Nejvyšší správní soud žádným způsobem nepředjímá své budoucí rozhodnutí o věci samé.

II.

[12] Pokud jde o uložení povinnosti zaplatit soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku, vycházel soud ze závěrů usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2024, č. j. 9 As 270/2023-21, č. 4616/2024 Sb. NSS, zejm. bodu [23], podle něhož tato povinnost vzniká dnem právní moci rozhodnutí, jímž bylo o návrhu rozhodnuto a v němž byla navrhovateli uložena povinnost soudní poplatek zaplatit. Proto je soud ve správním soudnictví v usnesení o návrhu na přiznání odkladného účinku současně povinen výrokem uložit povinnost zaplatit poplatek za tento návrh, a to ve výši 1 000 Kč podle položky 20 sazebníku poplatků. Tento soudní poplatek je splatný do 3 dnů od právní moci rozhodnutí, kterým byla povinnost poplatek zaplatit uložena (§ 7 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů).

[13] Soudní poplatek lze zaplatit:

- v hotovosti na pokladně Nejvyššího správního soudu v úředních hodinách (informace o úředních hodinách dostupné zde: <https://www.nssoud.cz/kontakty/pokladna>) nebo

- bezhotovostně převodem na účet soudu číslo: **3703 – 46127621/0710**, vedený u České národní banky, pobočka Brno. Závazný **variabilní symbol** pro identifikaci platby je: **1050516925**.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

Pokud úhradu soudního poplatku provádí **jiná osoba než povinná**, je nutno do zprávy pro příjemce na příkazu k úhradě uvést, za koho se úhrada provádí.

Nebude-li soudní poplatek ve stanovené lhůtě zaplacen, bude přistoupeno k jeho vymáhání.

V Brně dne 28. srpna 2025

JUDr. Viktor Kučera
předseda senátu